Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

20. siječnja 2021.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 2010/24/EU – Članak 16. – Naplata potraživanja vezanih za poreze, carine i druge mjere – Uzajamna pomoć – Zahtjev za mjere predostrožnosti – Sudska odluka države članice koja podnosi zahtjev za dopuštanje mjera predostrožnosti – Nadležnost suda države članice koja prima zahtjev za ocjenjivanje i ponovnu procjenu opravdanosti tih mjera – Načela uzajamnog povjerenja i uzajamnog priznavanja”

U predmetu C-420/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Riigikohus (Vrhovni sud, Estonija), odlukom od 29. svibnja 2019., koju je Sud zaprimio 29. svibnja 2019., u postupku

**Maksu- ja Tolliamet**

protiv

**Heavyinstall OÜ,**

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot, predsjednik vijeća, R. Silva de Lapuerta (izvjestiteljica), potpredsjednica Suda, L. Bay Larsen, C. Toader i N. Jääskinen, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Pitruzzella,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Heavyinstall OÜ, S. Koivuaho, u svojstvu opunomoćenice,

– za estonsku vladu, N. Grünberg, u svojstvu agenta,

– za mađarsku vladu, M. Z. Fehér i R. Kissné Berta, u svojstvu agenata,

– za švedsku vladu, H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg i A. Falk, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, W. Roels i E. Randvere, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: estonski

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 17. rujna 2020.,

donosi sljedeću

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 16. Direktive Vijeća 2010/24/EU od 16. ožujka 2010. o uzajamnoj pomoći kod naplate potraživanja vezanih za poreze, carine i druge mjere (SL 2010., L 84, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 17., str. 295.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Maksu- ja Tolliameta (Porezna i carinska uprava, Estonija) (u daljnjem tekstu: MTA) i društva Heavyinstall OÜ povodom donošenja mjera predostrožnosti u Estoniji koje je finsko porezno tijelo zatražilo protiv tog društva.

## Pravni okvir

### *Pravo Unije*

3 Uvodne izjave 1., 4. i 6. Direktive 2010/24 glase:

„(1) Uzajamna pomoć među državama članicama za naplatu međusobnih potraživanja i potraživanja Unije vezano za pojedine poreze i druge mjere doprinosi pravilnom funkcioniranju unutarnjeg tržišta. Ona osigurava fiskalnu neutralnost i omogućuje državama članicama da uklone diskriminatorne zaštitne mjere u prekograničnim transakcijama kako bi se spriječila prijevara i proračunski gubici.

[…]

(4) Kako bi se bolje zaštitili financijski interesi država članica i neutralnost unutarnjega tržišta, potrebno je proširiti područje djelovanja uzajamne pomoći za naplatu potraživanja vezano za poreze i carine koji još nisu obuhvaćeni režimom uzajamne pomoći za naplatu, a kako bi se bolje suočili s povećanjem zahtjeva za pomoć i proizveli bolje rezultate potrebno je pomoć učiniti učinkovitijom i djelotvornijom i olakšati je u praksi. […]

[…]

(6) Ova Direktiva ne smije utjecati na sposobnost država članica da odrede mjere naplate koje su raspoložive unutar njihovih nacionalnih zakonodavstava. Međutim, potrebno je osigurati da neusklađenost između nacionalnih propisa ni nedostatak koordinacije između nadležnih tijela ne ugroze besprijekornu operaciju sustava uzajamne pomoći predviđenu ovom Direktivom.”

4 Člankom 14. stavcima 1. i 2. te direktive propisuje se:

„1. Sporovi vezani za potraživanje, prvobitni instrument koji omogućuje izvršenje u državi članici koja podnosi zahtjev ili jedinstveni instrument koji omogućuje izvršenje u državi članici koja prima zahtjev i sporovi vezani za valjanost dostave koju je obavilo nadležno tijelo države članice koja podnosi zahtjev u nadležnosti su nadležnih tijela države članice koja podnosi zahtjev. Ako tijekom postupka naplate potraživanja [zainteresirana strana ospori] potraživanje, prvobitni instrument koji omogućuje izvršenje u državi članici [koja podnosi zahtjev] ili jedinstveni instrument [koji omogućuje izvršenje u državi članici koja prima zahtjev, tijelo kojem se upućuje zahtjev] obavještava tu stranku da takvo pravno sredstvo mora podnijeti nadležnom tijelu države članice koja podnosi zahtjev u skladu s važećim zakonima u toj državi članici.

2. Sporovi vezani za postupak izvršenja u državi članici koja prima zahtjev ili vezani za važenje dostavljenih obavijesti nadležnog tijela države članice koja prima zahtjev podnose se nadležnom tijelu te države članice u skladu s njezinim zakonima i propisima."

5 U skladu s člankom 16. te direktive:

„1. Na zahtjev tijela koje je podnositelj zahtjeva, tijelo kojem se upućuje zahtjev poduzima mjere predostrožnosti, ako to dopušta njegovo nacionalno zakonodavstvo i u skladu s njegovim administrativnim praksama, kako bi osiguralo naplatu u slučaju osporavanja potraživanja ili instrumenta kojim se omogućuje izvršenje u državi članici koja podnosi zahtjev u vrijeme kada je zahtjev podnesen, ili kada potraživanje još nije predmet instrumenta koji omogućuje izvršenje u državi članici koja podnosi zahtjev, ako su mjere predostrožnosti također moguće, u sličnoj situaciji, prema nacionalnom zakonodavstvu i administrativnim praksama u državi članici koja podnosi zahtjev.

Dokument koji se sastavlja kako bi se dopustile mjere predostrožnosti u državi članici koja podnosi zahtjev i koji se odnosi na potraživanje za koje se traži uzajamna pomoć, ako takav postoji, prilaže se zahtjevu za mjere predostrožnosti u državi članici koja prima zahtjev. [Taj dokument u državi članici koja prima zahtjev nije potrebno priznati, dopuniti ili zamijeniti.]

2. Zahtjevu za mjere predostrožnosti mogu se priložiti drugi dokumenti vezano za potraživanje, izdani u državi članici koja podnosi zahtjev."

6 Člankom 17. iste direktive predviđa se:

„Kako bi članak 16. [imao učinka,] članak 10. stavak 2., članak 13. stavci 1. i 2. i [članci] 14. i 15. primjenjuju se mutatis mutandis".

7 Člankom 18. Direktive 2010/24 predviđa se:

„1. Tijelo kojem se upućuje zahtjev nije obvezno osigurati pomoć predviđenu u člancima 10. do 16. ako bi [naplata potraživanja], zbog situacije dužnika, stvorila ozbiljne gospodarske i socijalne [probleme] u državi članici koja prima zahtjev, ako važeći zakoni, propisi i administrativne prakse u toj državi članici dozvoljavaju takvu iznimku za nacionalna potraživanja.

2. Tijelo kojem se upućuje zahtjev nije obvezno osigurati pomoć predviđenu u članku 5. i člancima 7. do 16. ako je prvotni zahtjev za pomoć u skladu s člancima 5., 7., 8., 10. ili 16., podnesen za potraživanja koja su starija od 5 godina, počevši od datuma dospijeća potraživanja u državi članici koja podnosi zahtjev do datuma prvotnog zahtjeva za pomoć.

Međutim u slučajevima osporavanja potraživanja ili prvobitnog instrumenta kojim se omogućuje izvršenje u državi članici koja podnosi zahtjev, smatra se da petogodišnje razdoblje počinje od trenutka kada je u državi članici koja podnosi zahtjev ustanovljeno da potraživanje ili instrument koji omogućuje izvršenje ne mogu više biti osporeni.

Osim toga, u slučajevima kada su odgodu plaćanja ili shemu obročnog plaćanja odobrila nadležna tijela države članice koja podnosi zahtjev, smatra se da petogodišnje razdoblje počinje od trenutka kada je istekao cijeli rok za plaćanje.

Međutim u tim slučajevima tijelo kojem se upućuje zahtjev nije obvezno osigurati pomoć za potraživanja koja su starija od 10 godina, počevši od datuma dospjelosti potraživanja u državi članici koja podnosi zahtjev.

3. Država članica nije obvezna osigurati pomoć ako je ukupni iznos potraživanja obuhvaćenih ovom Direktivom, za koje se traži pomoć, manji od 1500 [eura].

4. Tijelo kojem se upućuje zahtjev obavještava tijelo koje podnosi zahtjev o razlozima za odbijanje zahtjeva za pomoć.”

8 Provedbenom uredbom Komisije (EU) br. 1189/2011 od 18. studenoga 2011. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredaba Direktive 2010/24 (SL 2011., L 302, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 22., str. 193.), kako je izmijenjena Provedbenom uredbom Komisije (EU) 2017/1966 od 27. listopada 2017. (SL 2017., L 279, str. 38.) (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1189/2011), utvrđuju se, kao što to proizlazi iz njezina članka 1., detaljna pravila za provedbu članka 16. stavka 1. Direktive 2010/24.

9 Na temelju članka 15. Uredbe br. 1189/2011:

„1. Zahtjevi za naplatu ili za provedbu mjera predostrožnosti sadržavaju izjavu o tome da su ispunjeni uvjeti utvrđeni Direktivom 2010/24/EU za pokretanje postupka uzajamne pomoći.

2. U slučaju zahtjeva za provedbu mjera predostrožnosti ta se izjava može dopuniti izjavom u kojoj se navode razlozi i okolnosti zahtjeva, sastavljenom u skladu s predloškom utvrđenim u Prilogu III.”

10 U skladu s točkama 2.2. i 2.3. predloška iz Priloga III. Uredbi br. 1189/2011, zahtjevu za mjere predostrožnosti može se priložiti ili administrativna odluka o dopuštanju mjera predostrožnosti ili sudska potvrda o opravdanosti mjera predostrožnosti.

### *Estonsko pravo*

11 Člankom 130. stavkom 1. Maksukorralduse seadusa (Zakon o organizaciji poreza, u daljnjem tekstu: MKS) predviđaju se mjere koje porezno tijelo može poduzeti radi prisilne naplate potraživanja ako porezni obveznik ne ispuni svoju novčanu obvezu u roku predviđenom tim zakonom.

12 Člankom 136[1]. MKS-a, naslovljenim „Mjere predostrožnosti prije utvrđenja novčanog potraživanja ili obveze”, propisuje se:

„(1) Ako prilikom kontrole pravilne uplate poreza postoji osnovana sumnja da nakon utvrđenja novčanog potraživanja ili obveze koji proizlaze iz poreznog zakona, zbog postupanja poreznog obveznika prisilna naplata tog potraživanja ili te obveze može biti znatno otežana ili onemogućena, ravnatelj poreznog tijela ili službenik kojeg je on ovlastio mogu uputiti zahtjev upravnom sudu da dodijeli odobrenje za provedbene mjere iz članka 130. stavka 1. ovog zakona.”

## Glavni postupak i prethodno pitanje

13 Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Prvostupanjski sud u Keski-Pohjanmai, Finska) donio je 8. veljače 2018. privremenu odluku o zapljeni određene imovine društva Heavyinstall kako bi se osiguralo porezno potraživanje u predvidljivom iznosu od 320 022 eura koje finsko porezno tijelo ima prema tom društvu (u daljnjem tekstu: finska sudska odluka o zapljeni).

14 Prema toj odluci postoji opasnost da društvo Heavyinstall prikrije, uništi ili ustupi svoju imovinu ili da djeluje na način koji bi mogao spriječiti naplatu potraživanja finskog poreznog tijela. Usto, član društva Heavyinstall je od 2010. svjesno zavaravao navedeno tijelo kako bi to društvo izbjeglo svoje porezne obveze u Finskoj.

15 Finsko porezno tijelo je 13. ožujka 2018., na temelju članka 16. Direktive 2010/24, uputilo MTA-u zahtjev za pomoć u vezi s mjerama predostrožnosti koje treba poduzeti protiv društva Heavyinstall (u daljnjem tekstu: zahtjev za pomoć). Iz informacija kojima Sud raspolaže proizlazi da je finska sudska odluka o zapljeni bila priložena tom zahtjevu.

16 Kako bi odgovorio na zahtjev za pomoć, MTA je 29. ožujka 2018. podnio Tallinna Halduskohusu (Upravni sud u Tallinnu, Estonija) zahtjev za zapljenu vozila društva Heavyinstall, odnosno dviju prikolica u vrijednosti od 7500 eura i kamiona u vrijednosti od 9500 eura te bankovnih računa tog društva otvorenih u svim kreditnim institucijama Estonije, u iznosu od 297 304 eura (u daljnjem tekstu: zahtjev za mjere predostrožnosti).

17 Rješenjem od 3. travnja 2018. Tallinna Halduskohus (Upravni sud u Tallinnu) odbio je zahtjev za mjere predostrožnosti s obrazloženjem da nije podnesen dokaz da je ispunjen uvjet predviđen člankom 136[1]. stavkom 1. MKS-a. U skladu s tom odredbom za primjenu mjera predostrožnosti zahtijeva se da se može osnovano smatrati da, nakon utvrđenja tražbine, zbog postupanja poreznog obveznika njezino prisilno izvršenje može biti znatno otežano, čak i nemoguće.

18 MTA je protiv navedenog rješenja podnio tužbu pred Tallinna Ringkonnakohusom (Žalbeni sud u Tallinnu, Estonija), koji je tu tužbu odbio rješenjem od 8. svibnja 2018.

19 Prema mišljenju tog suda iz članka 16. Direktive 2010/24 proizlazi da država članica koja prima zahtjev ima pravo ocijeniti osnovanost i proporcionalnost zahtjeva za primjenu mjera predostrožnosti s obzirom na svoje vlastito zakonodavstvo i provjeriti je li donošenje takvih mjera u skladu s tim zakonodavstvom i njezinim administrativnim praksama.

20 Tallinna Ringkonnakohus (Žalbeni sud u Tallinnu) na temelju te pretpostavke ispitao je jesu li ispunjeni uvjeti za primjenu članka 136[1]. MKS-a te je zaključio, kao i prvostupanjski sud, da to nije slučaj. Usto, prema mišljenju Tallinna Ringkonnakohusa (Žalbeni sud u Tallinnu) primjena mjera predostrožnosti čija se provedba zahtijeva u pogledu društva Heavyinstall neproporcionalna je.

21 Nadalje, finsko porezno tijelo obavijestilo je MTA-a da je odlukom od 21. lipnja 2020. Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Prvostupanjski sud u Keski-Pohjanmai) potvrdio finsku sudsku odluku o zapljeni.

22 MTA je podnio žalbu sudu koji je uputio zahtjev, Riigikohusu (Vrhovni sud, Estonija), kojom je od tog suda tražio da ukine rješenje Tallinna Ringkonnakohusa (Žalbeni sud u Tallinnu) od 8. svibnja 2018. i da prihvati njegov zahtjev za provedbu mjera predostrožnosti u pogledu društva Heavyinstall.

23 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, u glavnom predmetu valja utvrditi mogu li estonski sudovi, kada odlučuju o zahtjevu za primjenu mjera predostrožnosti, sami ocijeniti podnesene dokaze i prema vlastitim kriterijima odlučiti jesu li ispunjeni uvjeti za primjenu tih mjera ili, naprotiv, navedeni sudovi trebaju kao temelj uzeti ocjenu iz finske sudske odluke o zapljeni.

24 Riigikohus (Vrhovni sud) daje prednost tumačenju članka 16. Direktive 2010/24 prvostupanjskih sudova i žalbenog suda prema kojem je finska sudska odluka o zapljeni u biti samo dokaz koji treba ispitati prilikom ocjene uvjeta utvrđenih u članku 136[1]. MKS-a. Međutim, sud koji je uputio zahtjev također ističe da načela suradnje, uzajamnog povjerenja i djelotvornosti prava Unije mogu ići u prilog prihvaćanju MTA-ova tumačenja članka 16. Direktive 2010/24 u glavnom postupku.

25 U tim je uvjetima Riigikohus (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li članak 16. Direktive [2010/24] tumačiti na način da sud države članice koji je primio zahtjev za mjere predostrožnosti, prilikom odlučivanja o tom zahtjevu na temelju nacionalnog prava (za što je u skladu s člankom 16. prvom rečenicom nadležan sud kojem se upućuje zahtjev), obavezno mora uzeti u obzir stajalište suda države u kojoj podnositelj zahtjeva ima poslovni nastan u pogledu nužnosti i mogućnosti donošenja mjera predostrožnosti ako je tom sudu podnesen dokument koji sadržava to stajalište (članak 16. stavak 1. drugi podstavak posljednja rečenica, u skladu s kojim taj dokument u državi članici koja prima zahtjev nije potrebno priznati, dopuniti ili zamijeniti)?”

## O prethodnom pitanju

26 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 16. Direktive 2010/24 tumačiti na način da su sudovi države članice koja prima zahtjev, koji odlučuju o zahtjevu za mjere predostrožnosti, vezani činjeničnom i pravnom ocjenom ispunjenja uvjeta za primjenu navedenih mjera koju su provela tijela države članice koja podnosi zahtjev ako se ta ocjena nalazi u dokumentu predviđenom u tom članku 16. stavku 1. drugom podstavku, koji je priložen tom zahtjevu ili, naprotiv, mogu provesti vlastitu ocjenu s obzirom na svoje nacionalno pravo.

27 U tom pogledu treba podsjetiti na to da prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda prilikom tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo njezin tekst već i kontekst te ciljeve propisa čiji je dio (presuda od 11. lipnja 2020., ratiopharm, C-786/18, EU:C:2020:459, t. 28.).

28 Što se tiče doslovnog tumačenja članka 16. Direktive 2010/24, kao prvo, iz teksta njegova stavka 1. prvog podstavka proizlazi da tijelo kojem se upućuje zahtjev poduzima mjere predostrožnosti, među ostalim, ako „to dopušta njegovo nacionalno zakonodavstvo i u skladu s njegovim administrativnim praksama” i ako su te „mjere predostrožnosti također moguće, u sličnoj situaciji, prema nacionalnom zakonodavstvu i administrativnim praksama u državi članici koja podnosi zahtjev”.

29 Tako se u tom tekstu samo navodi potreba da se, s jedne strane, te mjere predostrožnosti odobre u državi članici koja prima zahtjev i, s druge strane, da su moguće u državi članici koja podnosi zahtjev, ali pritom se ne daju daljnja pojašnjenja o opsegu ovlasti sudova države članice koja prima zahtjev kad je riječ o ocjeni uvjeta primjene navedenih mjera predostrožnosti.

30 Kao drugo, valja istaknuti da, u skladu s tekstom članka 16. stavka 1. drugog podstavka Direktive 2010/24, kada se dokument koji se sastavlja za dopuštanje mjera predostrožnosti u državi članici koja podnosi zahtjev prilaže zahtjevu za pomoć, „taj dokument u državi članici koja prima zahtjev nije potrebno priznati, dopuniti ili zamijeniti”.

31 Stoga, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 36. svojeg mišljenja, analiza sadržana u tom pratećem dokumentu, koja se općenito odnosi na to jesu li ispunjeni uvjeti za donošenje mjera predostrožnosti s obzirom na nacionalno pravo države članice koja podnosi zahtjev, ne smije se i ne može dopuniti ili zamijeniti u državi članici koja prima zahtjev, što je u skladu s tumačenjem prema kojem ta analiza obvezuje sudove države članice koja prima zahtjev.

32 Što se tiče tumačenja članka 16. Direktive 2010/24 s obzirom na njegov kontekst, valja istaknuti, kao prvo, da se, u skladu s člankom 17. te direktive, njezin članak 14. primjenjuje *mutatis mutandis* u svrhu provedbe navedenog članka 16.

33 Članak 14. Direktive 2010/24 predviđa za odlučivanje u sporovima vezanima za, s jedne strane, potraživanje, prvobitni instrument koji omogućuje izvršenje u državi članici koja podnosi zahtjev, jedinstveni instrument koji omogućuje izvršenje u državi članici koja prima zahtjev ili za valjanost

dostave koju je obavilo nadležno tijelo države članice koja podnosi zahtjev i, s druge strane, mjere izvršenja poduzete u državi članici koja prima zahtjev ili za valjanost dostave koju je obavilo nadležno tijelo potonje podjelu nadležnosti između tijela države članice koja podnosi zahtjev i države članice koja prima zahtjev. Ta podjela nadležnosti je posljedica činjenice da se potraživanje i instrumenti koji omogućavaju njegovu naplatu temelje na pravnim pravilima koja su na snazi u državi članici koja podnosi zahtjev, dok su mjere izvršenja donesene u državi članici koja prima zahtjev u skladu s propisima koji su na snazi u potonjoj (vidjeti u tom smislu presudu od 14. ožujka 2019., Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, t. 33. i 34.).

34 Stoga, na temelju članka 14. stavka 1. Direktive 2010/24 svako potraživanje i prvobitni instrument kojim se omogućuje izvršenje u državi članici koja podnosi zahtjev mora se osporiti pred nadležnim tijelima te države članice, a ne pred onima države članice koja prima zahtjev, čija je ovlast nadzora člankom 14. stavkom 2. te direktive izričito ograničena na akte potonje države članice (vidjeti u tom smislu presudu od 14. ožujka 2019., Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, t. 35. i navedenu sudsku praksu).

35 Ako tu sudsku praksu, koja se odnosi na članak 14. navedene direktive, primijenimo na sporove koji se odnose na mjere predostrožnosti iz njezina članka 16., također dolazimo do tumačenja prema kojem sudovi države članice koja prima zahtjev ne mogu ocjenjivati te mjere s obzirom na materijalne uvjete određene njihovim nacionalnim pravom za donošenje takvih mjera s obzirom na to da su navedene mjere predostrožnosti donesene na temelju pravnih pravila koja su na snazi u državi članici koja podnosi zahtjev.

36 Stoga, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 45. svojeg mišljenja, kontekstualna analiza članka 16. Direktive 2010/24 navodi na zaključak da su sudovi države članice koja prima zahtjev nadležni za odlučivanje o usklađenosti postupka donošenja mjera predostrožnosti s obzirom na zakonodavstvo i administrativne prakse te države članice, ali ne i za odlučivanje o ispunjavanju materijalnih uvjeta za donošenje navedenih mjera.

37 Kao drugo, valja podsjetiti na to da članak 18. Direktive 2010/24 nabraja posebne slučajeve u kojima država članica koja prima zahtjev može odbiti osigurati uzajamnu pomoć predviđenu tom direktivom. U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda te slučajeve, kao iznimke od načela uzajamnog povjerenja, treba tumačiti usko (vidjeti po analogiji presudu od 14. studenoga 2013., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, t. 29.).

38 U istom smislu Sud je priznao da tijelo kojem se upućuje zahtjev iznimno može odlučiti da neće pružiti svoju pomoć tijelu koje je podnositelj zahtjeva ako se pokaže da bi to izvršenje moglo negativno utjecati na javni poredak države članice tijela kojem se upućuje zahtjev (vidjeti u tom smislu presudu od 26. travnja 2018., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, t. 47.).

39 Iz analize konteksta članka 16. Direktive 2010/24 proizlazi da sudovi države članice koja prima zahtjev mogu odbiti osigurati pomoć za donošenje mjera predostrožnosti samo u točno određenim slučajevima koji se temelje na odstupanju izričito predviđenom tom direktivom ili na sudskoj praksi Suda.

40 Što se tiče teleološkog tumačenja Direktive 2010/24, valja utvrditi da se ona, iako je obuhvaćena područjem unutarnjeg tržišta, a ne područjem slobode, sigurnosti i pravde, temelji na načelu uzajamnog povjerenja. Naime, provedba sustava uzajamne pomoći uspostavljenog Direktivom 2010/24 ovisi o postojanju takvog povjerenja među dotičnim nacionalnim tijelima (vidjeti u tom smislu presudu od 26. travnja 2018., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, t. 41.).

41 U tom pogledu valja također podsjetiti na to da načelo uzajamnog povjerenja između država članica pa tako i načelo uzajamnog priznavanja, koje se temelji na prvom načelu, u pravu Unije imaju ključnu važnost s obzirom na to da omogućavaju stvaranje i održavanje područja bez unutarnjih granica (vidjeti u tom smislu presudu od 26. travnja 2018., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, t. 40.).

42 Osim toga, s jedne strane, iz uvodne izjave 4. Direktive 2010/24 proizlazi da je, kako bi se bolje suočili s povećanjem zahtjeva za pomoć i proizveli bolje rezultate, potrebno pomoć učiniti učinkovitijom i olakšati je u praksi.

43 S druge strane, u skladu s uvodnom izjavom 6. te direktive, potrebno je osigurati da neusklađenost između nacionalnih propisa ni nedostatak koordinacije između nadležnih tijela ne ugroze pravilno funkcioniranje sustava uzajamne pomoći koji je njome predviđen.

44 Upravo bi tumačenje članka 16. Direktive 2010/24 koje bi sudovima države članice koja prima zahtjev omogućilo provođenje ponovnog ispitivanja uvjeta primjene mjera predostrožnosti s obzirom na njihovo nacionalno pravo, osobito kad se ocjena tih uvjeta nalazi u dokumentu predviđenom u članku 16. stavku 1. drugom podstavku te direktive, bilo protivno načelu uzajamnog povjerenja na kojem se temelji navedena direktiva kao i zahtjevima povezanima s pravilnim funkcioniranjem i učinkovitošću sustava uzajamne pomoći uspostavljenog navedenom direktivom.

45 Osim toga, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 55. svojeg mišljenja, to ponovno ispitivanje također bi bilo protivno i zahtjevima u pogledu brzine koji obilježavaju postupak donošenja mjera predostrožnosti i zahtjevima da se u okviru postupka pružanja pomoći izbjegnu proturječne ocjene sudova dviju dotičnih država članica u pogledu istih činjeničnih okolnosti.

46 Stoga iz doslovnog tumačenja članka 16. Direktive 2010/24 kao i iz konteksta te odredbe i ciljeva te direktive proizlazi da su sudovi države članice koja prima zahtjev načelno vezani ocjenom poštovanja uvjeta primjene mjera predostrožnosti koju su provela tijela države članice koja podnosi zahtjev, osobito kada se ta ocjena nalazi u dokumentu predviđenom u članku 16. stavku 1. drugom podstavku Direktive 2010/24, priloženom zahtjevu za pomoć.

47 U ovom predmetu valja istaknuti da se finska sudska odluka o zapljeni može smatrati dokumentom iz članka 16. stavka 1. drugog podstavka Direktive 2010/24. Naime, kao što to proizlazi iz odjeljka 2.3. Priloga III. Provedbenoj uredbi br. 1189/2011, koji sadržava predložak izjave o razlozima i okolnostima zahtjeva za mjere predostrožnosti, takav zahtjev, koji se temelji na članku 16. Direktive 2010/24, može proizići iz sudske potvrde o opravdanosti mjera predostrožnosti. Navedeni predložak usto predviđa da je ta sudska potvrda priložena navedenoj izjavi.

48 Estonski sudovi stoga trebaju odlučiti o zahtjevu za pomoć koji im je podnesen upravo na temelju analize iz tog dokumenta, a ne na temelju svoje vlastite ocjene činjenica o kojima je riječ te uvjeta primjene mjera predostrožnosti u smislu članka 136[1]. MKS-a.

49 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 16. Direktive 2010/24 treba tumačiti na način da su sudovi države članice koja prima zahtjev, koji odlučuju o zahtjevu za mjere predostrožnosti, vezani činjeničnom i pravnom ocjenom ispunjenja uvjeta za primjenu navedenih mjera koju su provela tijela države članice koja podnosi zahtjev, osobito kad se ta ocjena nalazi u dokumentu predviđenom u tom članku 16. stavku 1. drugom podstavku, koji je priložen tom zahtjevu.

## Troškovi

50 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

**Članak 16. Direktive Vijeća 2010/24/EU od 16. ožujka 2010. o uzajamnoj pomoći kod naplate potraživanja vezanih za poreze, carine i druge mjere treba tumačiti na način da su sudovi države članice koja prima zahtjev, koji odlučuju o zahtjevu za mjere predostrožnosti, vezani činjeničnom i pravnom ocjenom ispunjenja uvjeta za primjenu navedenih mjera koju su provela tijela države članice koja podnosi zahtjev, osobito kad se ta ocjena nalazi u dokumentu predviđenom u tom članku 16. stavku 1. drugom podstavku, koji je priložen tom zahtjevu.**

Potpisi